

Ewald Frank

kázané dňa 1. 12. 1990, 19:30, Krefeld, Germany

Ezdráš 1+5+6: Boží dom má byť opäť vystavaný a to na pôvodnom mieste

vysielané dňa 23. 5. 2026

Prejdime ku preberaniu Slova.

My všetci predsa čakáme na nové oživenie, čakáme na to, že sa to, čo stojí napísané v Biblii, bude dať čítať i z nášho života, že by sme sa mohli stať otvoreným listom, napísaným perom Ducha, ktorý môže čítať každý a je pre každého zrozumiteľný. [2Kor 3:2-3] Že to v skutku nie sú veci, o ktorých len svedčíme alebo zaslúbenia, ktorým veríme, ale prežité zaslúbenia a to, čo Boh zaslúbil, to má urobiť a to i učiniť.

Mám niekoľko biblických miest, ktoré chcem čítať.

To 1. z Izaiáša 38. Vlastne je to Slovo, ktoré je nám všetkým veľmi dobre známe a predsa myslím, že by sme ho mali prebrať. V Svätom Písme sa totiž nachádza oboje: prežitie dejín spásy a aj osobné prežitia s Bohom. Oboje nám je dosvedčené v Starom i Novom zákone – ako Boha prežili jednotlivci i ako ho prežíval celý izraelský národ – ako prežili Boha jednotlivci v Novom zákone a ako ho prežívala celková Cirkev v jeho moci. Oboje máme dosvedčené a oboje sa má opakovať na nás ako jednotlivcov a celkovo i v celej Cirkvi.

Z Izaiáša 38 od verša 1:

[1] *V tých dňoch ochorel Ezechiáš na smrť. A prišiel k nemu Izaiáš, syn Amosov, prorok, a riekol mu: Tak hovorí Hospodin: Usporiadaj svoj dom, lebo zomrieš a nebudeš žiť, [neuzdravíš sa].*

Veľmi jasný výrok. Tak hovorí Pán.

Ale tomuto Božiemu mužovi sa to tak celkom nepáčilo, chcel žiť ďalej a Pánu slúžiť. On patril k tým, ktorí Bohu slúžili celým srdcom a celou dušou. A ľuďom, ktorých možno takto klasifikovať, takto zaradiť, sa

predsa môže život predĺžiť, prečo nie? Ak žijú pre Boha, tak prosím pekne. Potom nech sa to stane v mene Pánovom.

Vo verši 2 stojí:

[2] ***A Ezechiáš obrátil svoju tvár ku stene a modlil sa Hospodínovi***

[3] ***a povedal: Prosím, ó, Hospodine, rozpomeň sa na to, že som chodil pred tebou v pravde a celým srdcom a činil som to, čo je dobré v твоjich očiach.***

To bol jeho argument.

A to znie veľmi dobre.

„Pomysli na to, rozpomeň sa na to, že som chodil pred tebou vo vernosti, s nedeleným srdcom som ti slúžil a to som činil, čo je tebe lúbe...“
(podľa nemeckého prekladu).

Takáto bola jeho modlitba, vlastne veľmi krátka. Veľmi krátka. A potom už nasledoval len plač. To stojí v 2. časti verša 3, v poslednej časti verša 3:

„A Ezechiáš plakal veľmi.“

Veľmi krátka modlitba, ale sformulovaná veľmi konkrétne a ako tu vidíme, vyslovená v súlade s Božou vôľou. Nemodlil sa len tak, doľava, doprava, ale predložil svoju túžbu Pánu v súlade s Božou vôľou.

A hľadte, vo verši 4 stojí:

[4] ***Vtedy sa stalo slovo Hospodínovo k Izaiášovi povediac:***

[5] ***Id' a povedz Ezechiášovi: Takto hovorí Hospodín, Boh Dávida, тvojho otca: Počul som твоju modlitbu, videl som tvoje slzy.***

Oboje: vypočul modlitbu a videl slzy.

[5] ... ***Hľa, pridám ku твоjim dňom pätnásť rokov.***

[6] ***A z ruky asýrskeho kráľa ťa vytrhnem.***

Aké nádherné svedectvo! Dvakrát: Tak hovorí Pán.

Modlitba môže veci zmeniť, ak je to vo vôli Božej. Zomrieť musí predsa každý človek, to vieme všetci, však? Alebo nie?

„Tak je človeku dané raz zomrieť a potom súd.“ Takto stojí v liste Židom kapitola 9 verš 27. Ale tu bola ohlásená smrť a hľa, život bol predĺžený.

Mnou však pohybuje niečo úplne iné. Čítajme ďalej od verša 7, alebo možno predsa len ten verš 5 dokonca.

[5] **Hľa, pridám ku tvojim dňom pätnásť rokov.**

[7] **A toto ti bude znamením od Hospodina, že Hospodin učiní túto vec, ktorou hovoril:**

Takže Boh k tomu ešte pridá, on dal zaslúbenie – to tak hovorí Pán – a potom ešte znamenie, podľa ktorého mohol tento muž vedieť, ako sa tá vec stane a ako sa bude vyvíjať. Verš 8:

[8] **Hľa, vrátim tieň stupňov, ktorý zišiel slnkom po stupňoch hodín Achazových naspäť o desať stupňov...**

[8] **Hľa, vrátim tieň stupňov, ktorý zišiel slnkom po stupňoch hodín Achazových naspäť o desať stupňov...**

Že sa slnko môže zastaviť, to čítame i v dňoch Jozueho: **„Slnko, zastav sa, mesiac, zostaň stáť.“** [Joz 10:2] Ale to, že sa môže vrátiť späť, to sa tiež stalo. U Boha je všetko možné. Boh je skutočne všemohúci.

[8] **... A tak sa slnko vrátilo o desať stupňov po stupňoch, po ktorých bolo zišlo.“**

Najkrajšie slnečné hodiny, ktoré som kedy videl, sú v Ženeve a je to skutočne zábavné sledovať, ako slnko vrhá svoj tieň a ukazuje, ako neskoro je. Ale tu máme skutočne príklad toho, že Boh činí nemožné, to nepredstaviteľné, to nepochopiteľné činí možným v živote človeka, ktorý mu slúži, jemu dôveruje a po jeho cestách putuje. On dokonca z neba posielá znamenie.

Už to je predsa úžasné, že sa niečo takéto deje, že sa slnko skláňa, to je predsa známe, ale že sa vráti o desať stupňov späť, to sa zrejme stalo len tento jedinýkrát.

Ale ako som už povedal, v Jozuovi v 10. kapitole si to môžeme prečítať vo verši 12 – alebo to radšej prečítam nahlas, bude to lepšie. Je to pre-

svedčivejšie, aj keď všetci poznajú Sväté Písmo. Jozue kapitola 10 verš 12, druhá časť:

[12] ***Slnko v Gibeone stoj ticho a mesiac v údolí Ajalon!***

[13] ***A slnko stálo ticho a mesiac stál, dokiaľ sa nepomstil národ na svojich nepriateľoch.***

[13] ***Či nie je to napísané v knihe Spravodlivého? A slnko stálo prostred neba a neponáhlalo sa zapadnúť tak asi celý deň.***

Aká udalosť! Como už bolo povedané, u Boha sú všetky veci možné.

Tu v prípade Ezechiáša to bolo zaslúbenie z úst proroka, ktoré prišlo od Boha. Tu to bol Boží muž, ktorý spolu s celým Božím ľudom mal dosiahnuť víťazstvo nad nepriateľom. Potreboval však viac času, takže tma by bola uškodila, a tak dostal k dispozícii ten čas, ktorý bol potrebný na to, aby dovedol boj k víťazstvu. To dokáže náš Boh.

Ak sa ešte na chvíľu vrátíme späť k Ezechiášovi, o ňom stojí v 2. kráľovskej 18 napísané veľmi nádherné svedectvo. 2. Kráľovská 18, od verša 2:

[2] ***Dvadsaťpäť rokov mal, keď začal kralovať, a kraloval dvadsaťdeväť rokov v Jeruzaleme a meno jeho matky bolo Abija, dcéra Zachariášova.***

[3] ***A robil to, čo je spravodlivé v očiach Hospodinových, všetko tak, ako činil Dávid, jeho otec.***

[4] ***On odstránil výšiny, roztrieskal modlárske sochy, vysekal háj a rozťkol medeného hada, ktorého bol spravil Mojžiš, lebo až do tých dní mu kadili synovia Izraelovi kadivo, a nazval ho Nechuštanom.***

Z týchto slov vidíme, že Boh sám o ňom zložil svedectvo. Takže sa vyplatilo predĺžiť jeho život o pätnásť rokov, ako stojí napísané, aby mohol ďalej slúžiť Bohu.

Či to vždy tak platí, to je už úplne iná otázka.

Dnes nám tu ide len o tú jednu myšlienku, totiž o to, že Boh dal osobné zaslúbenia a i všeobecné zaslúbenia, že Boh môže zasiahnuť do nášho života a aj do života Cirkvi a zjaviť v nich svoju moc.

Ak si dnes so sebou domov odnesieme túto lekciu, potom sa nám už dostalo pomoci.

Keď si vezmeme tie zaslúbenia, ktoré Boh dal v Starom zákone, napríklad ohľadom návratu izraelského národa a obnovy chrámu; čítali sme to tu pred nejakým časom, preto by som to chcel čítať z Ezdráša z 1. kapitoly, len jednu časť 1. verša – Ezdráš kapitola 1 verš 1, druhá časť:

„... aby sa naplnilo slovo Hospodínovo z úst Jeremiáša.“

Stále znovu teda ide o to, aby sa Božie Slovo potvrdilo ako pravda a aby sa zaslúbenia, ktoré Boh dal, naplnili na jeho ľuďe.

V Ezdrášovi 5, potom čítame, ako sa to stalo a čo doprevádzalo to dielo, ktoré bolo vykonávané podľa Božej vôle. Ezdráš kapitola 5 verše 1 a 2 a potom verš 15:

[1] **Toho času prorokoval prorok Aggeus a Zachariáš, syn Idov, proroci, Židom, ktorí boli v Judsku a v Jeruzaleme, v mene Boha Izraelovho, ktorý bol nad nimi.**

[2] **Vtedy povstal Zorobábel, syn Šealtielov, a Ješua, syn Joceadakov, a začali stavať dom Boží, ktorý je v Jeruzaleme, a s nimi proroci Boží pomáhajúci im.**

Veľmi dobrá a potrebná pomoc.

Nie je nič lepšie, čím by mohla byť Cirkev a jej budovanie podporené alebo jej pomôžené, ako prorocké Slovo. To aj v tomto čase svieti ako jasné svetlo na temnom mieste. [2Pt 1:19] A stále znovu nám to kladie pred oči, že sa Písmo naplňuje a my, tak ako to kedysi učinil náš Pán, môžeme stále znovu zvolať: **„Dnes sa toto miesto Písma naplnilo pred našimi očami.“** [Lk 4:21] Takže proroci Boží, na ktorých spočíval Boží Duch, pri tomto budovaní podporovali, pomáhali.

Keď sa Cirkev navrátila z babylonského zajatia, o ktorom písal Martin Luther, potrebuje podporu, pomoc prorockého Slova, aby sme získali presný smer, orientáciu, a tak konali podľa Božej vôle a stavali podľa jeho Slova. V Ezdrášovi 5 vo verši 15 stojí:

[15] *a riekol mu: Vezmi tieto nádoby, id' a zlož ich v chráme, ktorý je v Jeruzaleme, a nech vystavia dom Boží na jeho mieste.*

I o tom sme už hovorili.

A neviem, či ste to čítali v novinách, ale tento slávny rabín v Jeruzaleme zistil, že chrám stál... už neviem, či sto alebo niekoľko sto metrov od dnešnej mešity. A len preto, že to tak zmeral, by ortodoxní Židia mali možnosť postaviť chrám bez toho, aby zbúrali ostatné dve islamské svätyne.

Nie to, čo ľudia merajú alebo si myslia, nie, treba nájsť pôvodné základy a až potom človek vie, či meral správne, alebo či mal so sebou len meracie pásmo alebo to odmeral krokom. Pochopili ste to?

Až vtedy, keď sa nájdú prapôvodné základy, až vtedy si môžete byť istí, že to je to miesto, kde sa dá znovu stavať.

Vidíte, to musí byť zreteľne pozdvihnuté a zdôraznené pre budovanie novozákonnej Cirkvi teraz, hneď na začiatku.

Nie ten, kto drží Bibliu v ruke a myslí si, že preto už môže prikladať meradlo, ale len tam, kde boli skutočne nájdené apoštolské základy, ten základ, o ktorom Pavol povedal: „**Iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý bol položený, a to je Ježiš Kristus...**“ [1Kor 3:11] a „... **vybudovaní na základe apoštolov a prorokov.**“ [Ef 2:20]

A opäť raz môžeme povedať: Pane, akí vďační sme ti za Bibliu.

Nie to, čo by povedala nejaká škola alebo niekto iný, ale to, čo Boh povedal vo svojom Slove, to platí. A aké je krásne, že proroci boli pri tom – pri tejto obnove, znovubudovaní, a pomáhali, poskytovali podporu.

Všimli ste si, aká dôležitá je pre nás v tomto čase prorocká časť, ktorú nám Boh (povedzme to otvorenie) nanovo daroval skrze službu brata Branhamu, tak ako raz skrze Pavla? Boh si totiž vyberá určité nástroje, totiž také, ktoré môže používať výlučne podľa svojej vôle. A to sú z väčšej časti tí, ktorí nie sú príliš veľmi vzdelaní.

My nehovoríme nič proti vzdelaniu. Potrebujeme vyškolených ľudí na vysokých pozíciách s najvyšším vzdelaním – to všetko je potrebné. Ale

v Božom kráľovstve neplatí ľudská inteligencia ani stupeň nášho vzdelania.

V Božom kráľovstve záleží len na jednom, totiž na tom, či Boh môže vo svojej Cirkvi prísť ku svojmu právu, či sa v Božom kráľovstve uplatňujú Božie meradlá a či sa jeho Slovo zvestuje v svätosti a pravdivosti. Všetko ostatné... a to som predsa mohol vyvodiť z rozhovoru s kňazom teraz v Lubľane, keď sme mali niekoľko hodín času na to, aby sme spolu hovorili, a on hovoril o svojich ôsmich rokoch štúdia ako rímsky kňaz. A potom prišla jedna veta, keď povedal: „Predstav si, že za týchto osem rokov sme ani raz nepreberali Skutky apoštolov!”

A to si človek môže vypočítať, prečo na rímskom seminári nepreberajú práve Skutky apoštolov. Napriek tomu sú ľudia udržiavaní vo viere, že konajú to správne.

Nie, ako som už povedal, to, čo ľudia označujú za správne a pravdivé, je už preto správne a pravdivé, ale len to, čo nám je v Božom Slove potvrdené ako správne a pravdivé, to je správne a pravdivé. A takto to zostáva. Je to neotrasiteľné a obstojí to v každej búrke, ktorá ešte môže prísť.

V Ezdrášovi v 6. kapitole je niečo podobné, čo sa týka základu alebo fundamentu. V Ezdrášovi 6 verš 7:

[7] *Nechajte dielo [prácu] tohto domu Božieho nerušené [nerušte ho], vojvoda Židov a starší Židov nech stavajú tento dom Boží na jeho starom mieste.*

To bolo zdôraznené: Nie len stavať, ale stavať na pôvodnom mieste, stavať podľa pôvodných rozmerov, všetko presne tak, ako to prapôvodne bolo. A to je to, čo si musíme my vziať ako lekciu pre naše dni ohľadom budovania a dokončenia Cirkvi živého Boha. Na to musíme dbať a to si vziať k srdcu.

Nemôžeme stavať tak, ako si to predstavujú ľudia, ale podľa Božieho Slova, Božieho plánu, podľa Božej vôle, aby sa nestavalo nadarmo. Pretože tam, kde sa nestavia na pôvodných základoch a podľa Božieho Slova, tam sa skutočne stavia márne.

Otvorme si na chvíľu Skutky apoštolov a verím, že všetci v sebe nosíme túžbu nie len o týchto veciach hovoriť, ale aj ich spoluprežívať, byť znovu posilnení s tým vedomím, že tak ako vtedy, keď sa ľud vrátil a mal stavať Boží dom, boli k nim poslaní proroci, bolo dohliadané na to, aby tá vec mala svoju 100% správnosť v Božej prítomnosti.

A proroci sú predsa raz okom v tele. Mohol by som vám čítať s proroka Izaiáša o tých vidiacich, ktorých Boh poslal, ktorým mohol zjavovať, o čo ide.

Predtým som už naznačil, že Boh si vo veľkej miere vyberal jednoduchých ľudí, ktorí mu slúžili a poslúchali ho. V Skutkoch apoštolov v 4. kapitole boli apoštoli vypočúvaní kvôli uzdraveniu chorého a podľa pravdy dosvedčili, že sa to stalo v moci mena Ježiša. Čítam zo Skutkov apoštolov 4. kapitoly od verša 10.

[10] *Nech vám je všetkým známe aj všetkému ľudu izraelskému, že v mene [v moci mena] Ježiša Krista Nazaretského, ktorého ste vy ukrižovali, ktorého však Boh vzkriesil z mŕtvych, tým tento tu stojí zdravý pred vami.*

Ale tým to svedectvo ešte nekončí. Ďalej sú oslovení stavitelia, ktorí usilovne stavali; veď predsa hovoríme o stavbe. Čítam ďalej Skutky apoštolov 4 a síce verš 11:

[11] *To je ten kameň opovrhnutý vami staviteľmi, ktorý sa stal hlavou uhla.*

[12] *A nie je to v inom nikom spasenia, lebo ani nie je to iné meno pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.*

Takže i vtedy boli stavitelia, ktorí zavrhnúli uholný kameň, ktorí sa vôbec nestarali o základ, a už vôbec nie o apoštolov, ktorých Boh ustanovil. Oni prešli pomimo všetkého, ako keby im to vôbec nemalo čo povedať.

Ale počúvajte, kto boli títo ľudia, ktorých Boh použil. Od verša 13.

[13] *A keď videli Petrovu smelosť alebo istotu, i Jánovu, a spozorovali, že sú ľudia neučení a prostí, divili sa a poznali ich, že bývali s Ježišom.*

Že boli učeníci Ježišovi.

Keď sa pokora spojí s tým, že sme učeníci so skutočným nasledovaním Pána... A vy predsa viete, že žiak a učeník je to isté slovo a zahrňa nasledovanie niekoho. Takže tu boli učeníci Ježiša, nevzdelaní... – čo bol Ján, kto bol Peter? Jednoduchí ľudia.

Ale práve skrze jednoduchosť môže Boh zjavovať svoju veľkosť a svoju moc. Predstavte si, že by prišiel niekto, kto by bol odiaty v bielom talári, mal by tu ešte nejaké ornamenty, ozdoby a tu možno ešte veľký kríž a tak ďalej, a niečo by sa stalo. Ľud by tohto človeka oslavoval. Ale apoštoli boli bití a vrhnutí do väzenia kvôli tomu, čo sa stalo. Vidíte, o čo ide? Boh vie veľmi dobre, ako má veci činiť a on sa o svoju slávu s nikým nedelí, on berie a používa koho chce.

Takže oni si všimli, že to boli ľudia bez mimoriadneho vzdelania alebo vyššej vzdelanosti, zároveň však museli uznať: toto sú tí, ktorí chodili s týmto Ježišom z Nazareta. [Sk 4:13]

Ach, ak by sa nám mohlo diať niečo podobné, že by o nás mohlo byť oboje povedané: Po prvé, že patríme k tej najnižšej vrstve, aká v krajine existuje, ale po druhé, že patríme k tým, ktorí nasledujú Ježiša, k tým, na ktorých človek jednoducho spozná: oni boli s Ježišom.

Prajem to i sebe, musím úprimne priznať, že to mi ešte iste tiež bude chýbať, človek nie je vždy tak... Včera som mal 2-hodinový rozhovor, veľmi zlý rozhovor, a tiež sa mi nepodarilo správať sa tak, ako by som si to prial. Ešte, ešte sme tento cieľ nedosiahli, aby sme boli možno úplne tam, kde nás Pán chce mať.

Ale jedno je isté: Čím dlhšie Ježiša nasledujeme, o to viac sme formovaní na jeho obraz. Nemôže existovať žiaden človek, ktorý s Ježišom kráča bez toho, aby bol formovaný jeho podstatou, jeho bytosťou a všetkým, čím on je, a s ním môže kráčať len ten, kto sa s ním stal jedno. Amos 3:3, **„Ako môžu dvaja spolu kráčať, jedine že sa jeden druhého stretli a potom môžu spoločne kráčať?“**

Tu ešte jedna myšlienka. Tí vtedajší náboženský vodcovia, ktorí apoštolom, ktorých Boh Pán požehnal a používal, sťažovali život, patrili k tým staviteľom, ktorí uholný kameň zavrhl.

Musíme počítať s tým, že aj nám budú robené ťažkosti zo strany náboženstva, ale len tými, ktorí zavrhnú uholný kameň – on je totiž oboje, kto to čítal u proroka Zachariáša v 4. kapitole, tam stojí, že v ruke Zorobábela bude i záverečný kameň alebo v niektorých prekladoch kameň vrcholný. [Zach 4:7] Pán je oboje – počiatok i koniec, uholný, základný kameň i záverečný, vrcholový kameň, ten prvý i ten posledný, na ňom musí byť všetko založené. A ako píše Pavol Efežanom, „**v ňom rastie stavba pevne spojená, aby sa stala prístreškom Božím v Duchu**“ [Ef 2:21–22].

Ešte jedno miesto zo Skutkov apoštolov z 2. kapitoly, ktoré nás rovnako ohromí. Skutki apoštolov, kapitola 2, verše 6 až 8:

[6] **A keď povstal ten hlas, zišlo sa veľké množstvo a boli celí zmätení, lebo ich počuli hovoriť jeden každý svojim vlastným jazykom.**

[7] **A žasli všetci, divili sa a hovorili jeden druhému: „Či hľa nie sú všetci títo, ktorí to hovoria, Galileania?“**

[8] **Ako teda my jeden každý počujeme hovoriť svojim vlastným jazykom, v ktorom sme sa zrodili?**

Áká nádherná vec. Pred chvíľou som zmienil, že ten Boží muž tam ovládal niekoľko jazykov, a tu to boli tí najjednoduchší: „Nie sú to všetko Galileania? Nepochádzajú všetci z Galileje, ktorí tam hovoria? A ako je to možné, keď predsa nemajú žiaden iný jazyk k dispozícii, oni predsa nikdy neboli v Kapadócií...“

A môžete vymenovať tých 17 alebo 18 národov a krajín, ktoré sú tu uvedené: Kréťania, Arabi a tak ďalej. A títo ľudia z Galileje, tí predsa boli len v Galilei, oni nepoznali tieto ostatné jazyky. A ľud bol premožený a hovorili: „**Nie sú to všetko ľudia z Galileje? A ako je to teda možné, že my, každý jeden, ty v tvojom, ja v mojom, a každý ich počujeme hovoriť vo svojom vlastnom jazyku?**“

A vo verši 7 stojí: „**A všetci žasli, divili sa a hovorili jeden druhému...**“

Nuž, niečo sa tam stalo, tá vec im bola nápadná, padlo im to do očí, po prvé: jednoduchosť týchto ľudí a po druhé: to, čo im vychádza z úst.

Ale tu je ten bod: Neboli to predsa títo ľudia z Galileje, ktorí by si osvojili nejaký jazyk, nie, bol to Svätý Duch, ktorý hovoril z ich úst. Z neba prišiel mocný šum a naplnil celý dom, v ktorom boli, a všetci boli naplnení Svätým Duchom. Takže ten šum, ten hukot musel byť taký obrovský, že sa tam zbehlo množstvo ľudí a potom mohli mať podiel na požehnaní, ktoré Boh daroval tejto prapôvodnej Cirkvi v jej jednoduchosti – ale nadmieru pramocné.

Pracirkev, tých 120 v hornej sále boli jednoduchí ľudia, ale to, čo tam Boh vykonal, bolo nad každú mieru mocné. Boh hovorí každým jazykom, ktorý existuje, a pre neho to bola maličkosť odovzdať skrze ústa týchto Galileanov ľuďom rôzne jazyky a to, čo malo byť vyjadrené.

Vy milí, my veríme, že sa to musí zopakovať. Vy viete, my sme presvedčení, že Pán započal a že on i dokoná. Sme presvedčení o tom, že z Božej milosti sme sa vrátili späť ku prapôvodnému základu.

Veríme, že prorocké slovo nám bolo dané ako vodítko vo všetkých smeroch a že Boží stavebný plán je tak v našich rukách.

Blaho nám, keď stavíme, alebo keď necháme Boha stavať! Oboje platí: Náš Pán hovorí: „**Ja budem budovať svoju Cirkev**“ [Mt 16:18], ale potom náš Pán hovorí, že do nej vložil služby ku jej budovaniu, ku budovaniu Cirkvi. [Ef 4:11] Oboje platí – Pán zachraňuje, hovorí skrze svoje Slovo, on je ten, ktorý spasí a zhromažďuje svoju Cirkev pod zvestovaním Božého Slova, pretože viera vždy prichádza z kázania a kázanie musí vychádzať z Božého Slova, ak má pred Bohom obstáť. [Rm 10:17]

Zhrňme to: Boh mal izraelský národ v Starom zákone, dal zaslúbenia a naplnil ich, daroval pokyny, podľa ktorých mali konať, a vždy v pravý čas potvrdil Slovo, ktoré dal a z milosti stále znovu naplňal zaslúbenia.

Keď teraz my vstupujeme do poslednej časti dejín spásy, tak musíme aj my veriť, ako povedalo Písmo, dať Bohu za pravdu a postaviť sa na jeho stranu.

Ako sme to videli s Ezechiášom, Boh je schopný všetko urobiť. On vypočúva modlitby, pomôže, on zasiahne. Či to bude vždy v ten istý deň, alebo v tom čase, aký si my predstavujeme, to nech je Bohu prenechané.

Jedno však vieme – že on vo svojom čase učiní to, čo zaslúbil a potvrdí jeho Slovo na tých, ktorí mu veria ako pravdivé, pretože Boh je verný, on stojí za svojím Slovom, on dodržiava to, čo zaslubuje. Vskutku, nebesia a zem môžu pominúť, ale Božie Slovo zostáva naveky“ [1Pt 1:25].

Patríme ku tým, ktorí majú odvahu postaviť sa plne na Božiu stranu!

Chceme skončiť s každým duchovným zmiešavaním a nechceme si so sebou prinášať nič z toho, čo patrí Rímu. To som musel v tom zhromaždení taktiež jasne vysloviť: Mnohí vyšli z rímskej cirkvi, ale mnohé učenia si vzali so sebou.

Oboje sa musí stať: my musíme vyjsť von, a to, čo je v nás, musí z nás vyjsť, aby do nás mohol vstúpiť už len božský obsah a my sme tak nadviazali spojenie s Bohom a stali sa nositeľmi jeho Slova a jeho zaslúbení a tak z milosti prežili naplnenie toho, čo zaslúbil.

Jemu, tomu všemohúcemu Bohu, ktorý môže zastaviť slnko, ktorý ho môže nechať ísť dozadu, ktorý všetky veci usporadúva a vedie svojím všemocným Slovom – On nech má svoju cestu s nami všetkými a s tými, ktorí ho milujú, ktorí mu veria a dôverujú mu, až skutočne prejdeme od viery ku realite, jemu buď česť na večnosť, amen.

Povstaňme a spoločne ďakujme Pánu.

Prosím brata Russa, aby prišiel a Pánu ďakoval.

Nebeský Otče, ďakujeme ti vrúcne a spoločne, ó Pane, z hĺbky našich srdc za tvoju veľkú milosť, za tvoju veľkú lásku.

V úvodnom slove sme počuli: ty vypočúvaš modlitby, Pane, a vo svojom Písme si zanechal dostatok svedectiev, áno, kde si vypočul ty svojich a pomohol si im. Pane, a preto ťa uctieваме a oslavujeme a chválime tvoje meno. Pane, ty budeš i naďalej vypočúvať tých svojich, ktorí ku tebe volajú vo dne i v noci, Pane. Ty neprejdeš pomimo nich, nie, Pane.

Tvojmu menu buď sláva. Ďakujeme ti, Pane, že si neprešiel pomimo nás, ó Pane, ale že si prišiel do nášho streda, odkryl si nám svoje Slovo, dal si nám porozumenie pre tvoje Slovo, tak ako vtedy v tie dni tvojim učeníkom, Pane, ktorí boli na ceste do Emauz. Tak aj nám, ó Pane, si preukázal milosť a dosvedčil si sa ako ten istý, ó Pane.

Ďakujeme ti vrúcne za to, že nie sme budovaní na ľudských bájkach, ale na základe tvojho Slova, na základe apoštolov a prorokov, kde je Ježiš Kristus sám uholným kameňom.

Klaniame sa ti, chválime ťa a oslavujeme tvoje slávne meno. Ďakujeme ti i dnes večer za to čítané Slovo, za všetko, čo sme počuli, Pane, a vzdávame tebe jedinému česť.

Pane, my nechceme niešť so sebou žiaden kvas, Pane, chceme sa všetkého zbaviť, Pane, a byť sladkým cestom čistoty. Daruj nám to všetkým zo svojej milosti.

Pane, prosím ťa, požehnaj svoj ľud, požehnaj našich bratov a sestry, všetkých, ktorí prišli, Pane, z rôznych národov, jazykov a národností, buď so všetkými, Pane, a žehnaj, Pane, a volaj ešte tých svojich, Pane, zo všetkých denominácií, zo všetkých cirkví von, ó Pane, a pripravuj ich. Tak ako si už započal, tak dokonaj svoje dielo, ó Pane, to je našou úprimnou modlitbou v Ježišovom mene. Amen.